

Novum

Bustya Dezsőre emlékezve

Az emlékezés mindig múltbeli eseményeket idéz fel. Bustya Dezső bácsira emlékezve mégis az egyidejűség simogató, vigasztaló érzése tölt el, annyira eleven az élmény. Abban a korban vagyok, amikor már nem sok embert kell bácsiznom, Dezső bácsit azonban fiatalkoromban ismerem meg, és számomra most már mindig bácsi marad. Harminc évvel volt idősebb nálam.

Alacsony, köpcös ember volt, kis bajusszal, nyitott, érdeklődő szemmel. Arca szigorúságot sugárzott, de amikor megszólalt, elmosolyodott, s akkor a vele szemben álló

már közel érezte magát hozzá. Amikor pedig igehirdetését hallgattam, a nagy tudású, tájékozott, olvasott, művelt embert láttam benne. Lebilincselő módon tudott igét hirdetni. Híres sorozatait ezrek hallgatták kíváncsian estéről estére.

Térjünk vissza a megismerésének történetéhez. Ötödéves teológiai hallgatóként már hallottam hírét. Akkor a Marosvásárhely III. – Alsóvárosi Református Egyházközség tízezer lelket számláló gyülekezet lelkipásztora volt, s az egyik legáció választáskor e gyülekezet mellett döntöttem. Tanulni kívántam tőle. Ő is kíváncsi lehetett rám, mert kedvesen meghívott reggelire. Akkor még nem tudhatta, hogy hírhedten lassan étkező ember vagyok. Sokkal később mesélte el, hogy az első közös reggeli után azt beszélték feleségével, Erzsike néniével, hogy ha ez a teológus így eszik, akkor hogyan dolgozhat. Abban az időben a lelkészek figyelemmel követték a nemsokára segédlelkészi kinevezés előtt álló ötödéves hallgatókat, mert tudni akarták, hogy milyen segédlelkészekre számíthatnak. Nála ez különösen fontos volt, egyrészt a gyülekezet lélekszáma, másrészt igényessége és hihetetlen munkabírása miatt. Már akkor, az első alsóvárosi legációm alkalmával feltűnt, hogy milyen kiváló igehirdető.

A végzős évfolyamon öten voltunk Erdélyi Református Egyházkerülethez tartozó hallgatók, és ötünk közül négyen szerettünk volna a marosvásárhelyi-alsóvárosi gyülekezetbe kerülni. Mivel tanulmányi eredményem alapján elsőnek választhattam, így a legkiválóbb principális mellé kerültem.

Nem állíthatnám, hogy mindenben egyetértettünk, de kitűnően tudtunk együtt dolgozni. Nagy lelkesedéssel kezdtem szolgálni a nagy tapasztalatú, elkötelezett lelkipásztor mellett. Egy év leforgása alatt ezer családot látogattunk meg. Ebben az időszakban többször is hallottam tőle történeteket korábbi gyülekezeti

szolgálatáról, például arról is, hogy Ludastelepen sokszor olyan nagy sár volt, hogy az még a csizmájába is belefolyt. Híresen puritán lélek volt. Egy alkalommal szülővárosomba, Kolozsvárra kellett utaznom egy vizsgára, és már nem emlékszem, miért, de életemben először első osztályú vonatjegyet vásároltam. Mivel szolgálati ügyben utaztam, az egyházközség állta az utazás költségeit, s az elszámolás végett át kellett adnom a vonatjegyet Dezső bácsinak. Amikor meglátta az első osztályú vonatjegyet, azt kérdezte tőlem rosszállóan: ha Jézus most utazott volna vonattal, szerinted első osztályú jegyet vásárolt volna magának?

Nagyon lelkiismeretes lelkipásztor volt. Megengedte, hogy életre hívjak egy második ifjúsági csoportot, amikor az első már túllépte a száz főt, és abba is beleegyezett, hogy létrehozam az ifjú házások csoportját. A szolgálatban mindig támogatott. Ószövetségből doktorált, amikor már lehetősége nyílt erre a fordulat után. Ha egy héber fogalom értelme nem volt világos előttem, bármikor beléphettem irodájába, és megkérdezhettem őt. Megértő volt, amikor második lelkészképesítő vizsgámra készültem. Nagyon izgultam, mert tagja volt a lelkészképesítő bizottságnak, s így principálisom előtt kellett vizsgáznom.

Az irodai szolgálatot nagyon szigorúan vette, és nem átalított velünk együtt, a segédlelkészével és titkárnökjével együtt ülni az irodában. Akkor még hat napot dolgoztunk, tehát szombaton is teljesítettünk irodai szolgálatot. Egy alkalommal karácsony után megengedte, hogy elvigyem az ifjúsági csoportot Brassóporjánára sízni. Szilveszter utáni estére értünk haza a fiatalokkal. Egész éjjel kellett utaznunk vonattal, reggel pedig irodaszolgálatos voltam. Mind a hárman bent voltunk az irodában, a hívek református falinaptárt vásároltak. Nagyon fáradt voltam, de nem mertem szólni, hogy az éjjeli utazás miatt szinte lefordulok a székről, és hogy esetleg ketten is eleget tehetnének a falinaptár-eladás feladatának. Végül a titkárnök szólt neki, hogy nem vagyok a legjobb formámban, és így felmentett az irodai szolgálat alól.

Az ígéretekre való készülést végtelenül komolyan vette. Annyira, hogy amikor végre szabadságra mentek Erzsike nénivel, mert több éve nem volt szabadságon, előbb minden délelőtt megírta ígéretek-sorozatának egy-egy darabját, és csak utána engedte meg magának az ebédet és a lazítást. Gyakorlatilag a szabadsága alatt is készült az ígéretek alkalmakra.

Később tudtam meg, hogy fiatalkorában kommunistaellenes szervezet tagja volt, rendszerellenes röpcédulákat szórt szét, amiért a titkosrendőrség letartóztatta, majd ötévi szabadságvesztésre ítélték. Ebből végül kettőt töltött le, mert kegyelmet kapott. A börtönben közös priccsen osztozott Kozma Zsolttal, a későbbi teológiai tanárral. *Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál* (Róm 8,28), ez vonatkozott az ő életére is. A börtönben ismerte meg jövőendő feleségét, Erzsike nénit. Egy idősebb lelkész tanácsolta fiatalabb börtöntársainak, hogy a bebörtönzött lányok közül válasszanak maguknak feleséget. Ő Erzsike néni-ben talált társára. Mindketten nagyon elkötelezettek voltak szolgálatukban. Frigyükből négy gyermek született, két lány és két fiú. Egyik fia lelkipásztor lett. Nagyon szerette gyermekeit és hét unokáját.

Az igehirdető Bustya Dezső a Maros-mezőségi Református Egyházmegye Várhegyen 2015. november 21-én tartott presbiteri konferenciáján

káig elfekvő, *Jób könyve a bölcsességirodalmi etika keretében* című doktori dolgozatát. Nekem pedig abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy kollégája lehettem a kolozsvári Református Tanárképző Karon. 1995-től a kolozsvári Bethlen Kata Diakóniai Központ igazgatójává nevezték ki. Hét könyve jelent meg. Pontosan leírta szolgálatait: feljegyezte, hogy mikor, hol, miről szolgált, ezeknek sora több füzetre terjedt.

Számomra igen örömdetes esemény volt, amikor 1994-ben egyházkerületi főjegyzővé választották. Tudni kell azonban, hogy ezelőtt püspöki tisztségre is jelölték. Ő viszont nem fogadta el ezt a jelölést, mivel nem akart pályázni Csiha Kálmán ellen, aki korábban esperese volt. Alázata életre szóló példa lett számomra.

A viszontlátásra, Dezső bácsi!

Mivel több idegen nyelvet is beszélt, ezért gyakran küldték külföldi konferenciákra, hogy képviselje az Erdélyi Református Egyházkerületet. Ha pedig olyan társaságba került, ahol a jelenlevők nem értették egymás beszédét, készségesen vállalta a tolmácsolást.

Amikor 1988-ban mellé kerültem segédlelkésznek, a gyülekezet elhatározta, hogy templomot épít. Már rég kinőtte azt az imatermet, ahol évtizedekig tartottak istentiszteletet. Nagyon nehezen kapták meg az építkezési engedélyt. Templomot és parókiát álmodták meg. A templom kétévi segédlelkészi szolgálatom ideje alatt épült fel, és végre be tudta fogadni a sok hívet számláló gyülekezet tagjait.

Sok mindent kellene még elmondani róla. Az 1989-es fordulat után elindította az *Üzenet* című gyülekezeti lapot, amelynek lelkiismeretes főszerkesztője volt. 1992-ben megvédte so-

Lészai Lehel